

MÁCSAY ISTVÁN:

Aludjanak a szavak

Felütöm a fejem a hallgatásból,
ez a posvadt némaság megöl,
szavaidat szeretném hallani,
hogy elmeneküljek a csend elől.

Nagyra dagadt köztünk a csend,
egyikünk sem szólal, mire várunk?
Versenyezünk hetykén, megvallom,
ez nagy ostobaság, könnyen játszunk

az idegekkel, amit nem lenne
szabad. Hogy szűrődik a hangtalanság:
egy perc, majd egy óra és semmi nesz,
ma vastagon ránk ragadt a bolondság,

s úgy dacolunk a ki nem mondott szóval,
mintha ördögöt akarnánk győzni;
milyen furcsa fogadás, de mégsem
tágítunk, nem akarunk szőni

a szavakból láncot, hogy később
rabjai legyünk, s jobb is így talán —
egy szót sem kérjünk, ma aludjanak
a szavak, ezen az őszi délután...